

Vossenjacht 2007

Tja, daar zit ik dan, Paula van Schaik, winnaar van de vossenjacht 2007, wie had dat nou kunnen denken. Ik win zelden iets als het om een individuele sportieve prestatie gaat; in teamverband lukt het het meestal beter. Maar individueel heb ik het slechts één keer eerder gepresteerd, bij de Olympische Labspelen, jààààren geleden, het kegelen. Voor we naar Drente vertrokken had ik zitten bedenken dat het misschien wel leuk zou zijn als Arend een verslag zou schrijven, zijn verhalen zijn altijd geweldig, maar ja, ik heb ook een zekere reputatie als het om verslagen schrijven gaat dus nu ik zelf gewonnen kan ik dat toch eigenlijk niet maken. Dus daar zit ik dan, achter het toetsenbord, ik verga van de spierpijn want ik ben er gisteren kennelijk toch wat fanatieker tegenaan gegaan dan gebruikelijk. Ik vind zo'n golf-vossenjacht namelijk geweldig leuk. Waarom? het onverwachte, denk ik. Als je een gewoon rondje golf speelt weet je precies waar je aan toe bent; een hole is een par 3, 4 of 5, en daar stem je je spel dan toch een beetje op af. Maar met een vossenjacht zeggen die parren helemaal niks; je ziet pas op de Tee-box van de volgende hole hoe je de vorige hole eigenlijk had moeten aanpakken. Al die emoties die dat teweeg brengt – bewondering voor de vos als hij/zij een lastige hole goed gespeeld heeft, voldoening als je er zelf een puntje uit weet te slepen, frustratie als die vermaledijde vos het toch wel weer erg goed gedaan heeft, maar ook een beetje leedvermaak als de vos een hole verprutst terwijl je daar zelf met een mooie score vanaf komt; geweldig!

Zonder al die emoties is een vossenjacht maar een vervelend spelletje, heb ik deze zomer ontdekt. Bij mijn home-club, GC Zeewolde, speelden we met de senioren ook een vossenjacht. Leuk, dacht ik, en schreef in, maar wat viel dat tegen. De vos speelde bijna elke hole par, daar was nou werkelijk niets aan. Mijn flight raakte behoorlijk gefrustreerd en halverwege waren we volkomen uitgeblust; hier viel geen eer aan te behalen en elke vorm van interesse was weg. Pas achteraf kwamen we tot de ontdekking dat we niet tegen één, maar twee vossen hadden gestreden; de beste score van die twee was gebruikt voor de jacht. Niet leuk, helemaal niet leuk!

Nee, dan de vossenjacht van de AGV Shell, dat is andere koek. Ik herinner me nog levendig de allereerste keer dat ik meedeed. Dat was 5 jaar geleden, Peter Burgman was de vos, we speelden op Edda Huzid en het was herfst, echte, onvervalste Nederlandse herfst. Uitgerekend op het open stuk van de baan werden we overvallen door een vreselijke bui en overal zag je de flightgenoten bij elkaar kruipen onder grote paraplu's om te wachten tot het ergste voorbij zou zijn. Maar als je dan eenmaal terug bent in het clubhuis en even lekker de warme douche op de verkleumde ledenmaten hebt losgelaten, is dat leed gauw geleden. Met een goed glas, liefst bij een lekker knappend

openhaardvuur, komt de echte AGV-vossenjacht sfeer bovendrijven en wordt het heel gezellig.

En dus aarzelden Jan en ik geen moment toen Vos Haris ons dit jaar uitdaagde hem te komen verslaan op de baan van De Drentse Golf en Country Club, ondanks dat het wel weer een takkeneind rijden zou zijn. Onze vriend Marco (al genoemd in een vorige TT) had ook wel interesse want hij hoort al jaren verhalen van ons hoe leuk het is, en zo vertrokken wij vrijdag 26 oktober gedrieën, 's morgens even over half negen, richting het Drentse land. "Tom" had gezegd dat we er wel bijna 2 uur over zouden doen, maar de reis verliep voorspoedig en zo rond kwart over tien waren we al op de plaats van bestemming. Van de vos nog geen spoor, maar we troffen Gert List op de parkeerplaatst en binnen in het clubhuis zaten Martin en Tiny al breeduit voor de brandende open haard – wat voor zover mij bekend pas voor na de jacht bedoeld is, en niet de meest geschikte voorbereiding zoals later zou blijken. Langzamerhand druppelden de overige jagers binnen, er was koffie of thee met krentenbrood in het gezellige clubhuis, bij de driving range konden we een emmertje ballen halen om een beetje in te slaan, en zo bereidden we ons voor op de jacht. Gezien de onbekendheid met de baan besloot ik ook maar weer tot de aanschaf van een caddie-boekje, wat een slimme zet bleek te zijn.

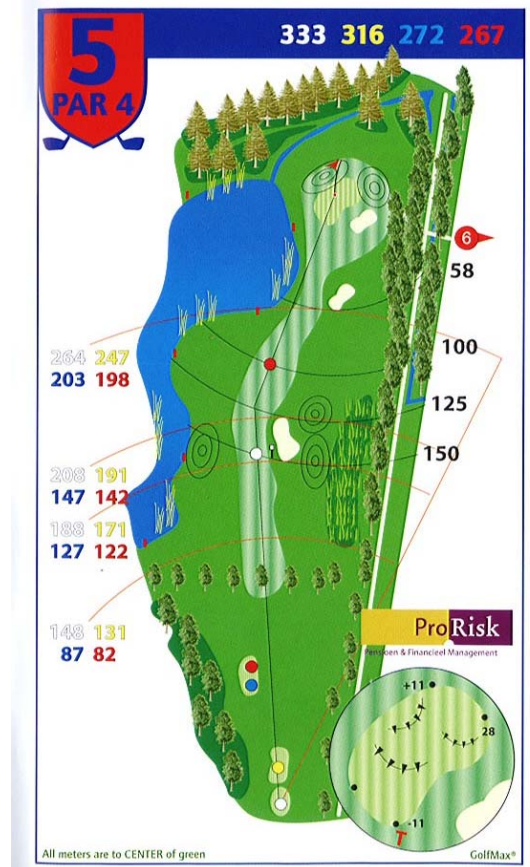
Klokslag twaalf vertrok de vos voor zijn rondje Geel/Rood. Ondergetekende vormde samen met Martin en Jisk de derde flight, en had een behoorlijk voortvarende start (met 4 punten op hole 1 en 3 op hole 2, als ik het me goed herinner). Dit in

tegenstelling tot Martin, die z'n eerste bal meteen in het struikgewas zag verdwijnen en ook verder op de gele lus niet lekker op dreef kwam (nog nadoezelend van de open haard?). Jisk, mijn marker, telde na de eerste 9 holes tot mijn opperste verbazing 19 punten voor mij, en ook Jisk zelf scoorde heel behoorlijk. Heel even dacht ik: "het zal toch niet gebeuren, dat ik de vos ga worden?" Eigenlijk was ik er stellig van overtuigd dat er wel iemand met 40 punten of zo van de baan zou komen, want echt moeilijk vond ik het niet. Anders dan we gewend zijn, ander type begroeiing vooral, maar ik was af en toe zelfs wel blij met die stevige polletjes pitrus [lees: pit-rus (wetenschappelijke naam: *Juncus effusus*)]; ze hebben me een paar keer een grote dienst bewezen door ervoor te zorgen dat m'n bal niet in het water rolde (bij hole 8 b.v. met een eilandgreen; nu kon ik met een mooi wipje de bal vanachter de pitrus 30 cm naast de vlag deponeren). Na die mededeling van Jisk begon ik een beetje te worstelen; toch de schrik van het idee dat ik wel eens de nieuwe vos zou kunnen worden, of m'n gebruikelijke na-9-holes-dipje? Ik weet het niet, maar echt lekker liepen ze niet, die eerste holes van de rode lus.

Maar de sleutelhole van de jacht moest nog komen. Op hole 14 besloot Martin, na raadplegen van het caddieboekje, zich niks aan te trekken van de loop van de fairway; hij zou rechts van de bunker over de twee heuveltjes spelen om ervoor te zorgen ruimte genoeg over te houden tot het water aan de linkerkant. Jisk dacht: “goed voorbeeld doet goed volgen”, en deed hetzelfde. Maar ja, ik sla niet van die geweldige afstanden dus kon wel gewoon de fairway volgen, dacht ik. Mijn bal had hier echter heel eigen ideeën over en ging vrolijk achter die van Martin en Jisk aan, al bleef hij wel voor de heuveltjes liggen. Dan met de volgende klap ook maar gewoon rechthoekig, rechts van de bunker en over de heuveltjes, en zo kwamen wij alle drie zonder ook maar in de buurt van het water geweest te zijn op de green. De arme vos bleek zelfs twee keer te water zijn gegaan, dus dit tikte fors aan in de score. Ook Martin begon eindelijk lekker op dreef te komen, en de nog resterende holes werkten we rustig spelend af, zonder noemenswaardige problemen of andere vermeldenswaardigheden. En zo kwamen we aan bij hole 18, een par 3 waar onze voorgangers nog op het bankje zaten te wachten tot de green vrij was. “Hellen heeft al 37 punten”, riep Chris ons opgewekt toe, waarop Jisk meteen mijn kaart telde en kon antwoorden: “Paula ook”! Niet dat hij me daar nou een plezier mee deed, op dat moment die score melden en daarmee de druk weer opvoeren.” Ach, een par 3, Hellen legt ‘m zo op de green en dan scoort ze vast meer punten dan ik”, dacht ik. Maar Hellen produceerde een vreselijke afzwaai, en haar tweede bal kwam in het water terecht; weg kansen op een goede score. “Oh hemeltje” schoot er door mijn hoofd. Mijn afslag was daar ook naar, ik denk de slechtste afslag van de hele ronde, weliswaar over de rommel (oh, pardon, rough) voor de Tee-box en het watertje, maar ook maar net. Martin en Jisk stonden te juichen alsof ik al gewonnen had, hartverwarmend dat enthousiasme, maar ik moest er nog stevig aan trekken om in elk geval met een fatsoenlijke score te finishen. De hele dag liep het putten geweldig, maar nu was de eerste slag veel te kort en werd het een 3-putter, ik geloof zo’n beetje mijn enige van de hele dag. Al met al leverde dat toch nog een puntje op, waardoor ik op 38 punten eindigde. Nog steeds in de volle overtuiging dat er vast wel iemand met meer punten van de baan zou komen, er zaten tenslotte nog 6 flights achter ons, begaf ik mij naar het clubhuis.

Maar er kwam niemand meer binnen met een hogere score, er bleek zelfs niemand anders boven de 36 punten te gekomen te zijn, en zo kon Haris mij dus voor aanvang van het diner de wisselbeker overhandigen, en ontlokte mijn vos-zijn Rob Baardolf de uitroep: “Dan spelen we volgend seizoen eindelijk eens een keer op Zeewolde”! Al met al was het een mooie golfdag. Het weer was niet super, maar ach, het was en bleef droog en er stond weinig wind. De baan vond ik leuk, de voorzieningen eromheen prima,

het clubhuis is een fraai gebouw dat heel vriendelijk en warm overkomt, we hebben voortreffelijk gegeten en het was erg gezellig. Haris, bedankt voor de organisatie; en jagers: tot volgend jaar!

De nieuwe vos, Paula

NGF Bijdrage 2008

De AGV Shell is geassocieerd met de NGF die de GVB/Hcp administratie regelt, en ons jaarlijks een nieuw kaartje bezorgt. Afgezien van een directe bijdrage van de club voor deze status moet voor ieder lid een afdracht aan de NGF betaald worden (die door het ASV via de contributie wordt geïnd).

Tot nu toe werd voor leden die een “homeclub elders” hebben deze afdracht niet in rekening gebracht door de NGF, omdat zij al via hun homeclub betaalden. In zijn oneindige wijsheid heeft de NGF in 2006/2007 besloten deze regel te veranderen: voor elk lidmaatschap bij elke golfclub moet aan de NGF (extra) betaald worden.

In 2007 hebben wij na een heftig protest (als golfclub met predikaat geassocieerd worden wij namelijk niet direct ingelicht) deze verandering te niet gedaan: alle ca. 30 leden met home-club elders hebben dit deel van hun contributie terugbetaald gekregen. Maar in 2008 zijn wij verplicht dat bedrag wél aan de NGF af te dragen. De nieuwe contributie zal op de ALV in maart 2008 worden voorgesteld.

Penningmeester, Roel van Iperen

Voor in de Agenda

Omdat Tee Time 149, die eigenlijk de laatste van 2007 had moeten zijn, door allerlei omstandigheden nu de eerste van 2008 is geworden, maken we meteen maar gebruik van de gelegenheid om alvast wat data door te geven die inmiddels bekend zijn geworden.

De **Algemene Ledenvergadering 2008** zal plaatsvinden op donderdag 13 maart a.s., aanvang 19.00 uur, zoals gebruikelijk in Restaurant de Houten Vier op Golfbaan de Hoge Dijk.

De ZAC begint dan 2 weken later, op donderdag 27 maart, en duurt tot eind september.

De eerste wedstrijd staat gepland voor vrijdag 18 april (Prise d’Eau). Het volledige wedstrijd- en ZACprogramma volgt t.z.t. in de volgende Tee Time.

Paula van Schaik

